

CATH

STAINCLIFFE

EEN SCOTT & BAILEY THRILLER

DOORGESLAGEN

Voor de fans van Rizzoli & Isles

CATH STAINCLIFFE

DOORGESLAGEN

EEN SCOTT & BAILEY THRILLER

De Fontein

Eerste druk april 2015

Copyright Concept and Text © Transworld Publishers, 2012

Copyright Characters © Red Production Company, 2012

First published as *Dead To Me* by Transworld Publishers

The moral right of Cath Staincliffe to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ans van der Graaff

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Corey Velazquez

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 3393 0

ISBN e-book 978 90 261 3394 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Dit boek is fictie. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Rachel Baileys tepels vrozen er bijna af toen ze bij het politielint rondom een plaats delict in Noord-Manchester stond. Vanaf die plek, aan de rand van het recreatieterrein, keek ze uit over de rijen daken die de heuvelhelling bedekten, hier en daar afgewisseld door de massa van een fabriek die – opgetrokken uit dezelfde rode bakstenen als alles hier – ver boven de straten uitstak. Bij een van de fabrieken die ze zag, stak de naam duidelijk in witte steen tegen de vierkante fabriekstoren af: HERON. Rachel was grootgebracht in dat soort straten, of beter gezegd: had zichzelf grootgebracht. Enkele kilometers westelijk van hier, in zonnig Langley. Er kwam eigenlijk geen eind aan Manchester, dacht Rachel; er waren natuurlijk grenzen, maar die kon je niet zien. De stad vloeyde samen met de satellietsteden die de vlakte omringden: Oldham, Rochdale, Ashton en nog hoger gelegen gebieden. De huizen veranderden geleidelijk van bakstenen rijtjeswoningen in natuurstenen wevershuizen, die kleiner en schaarser werden naarmate de bouwprojecten in de uitlopers van het Penninisch Gebergte uitgeput raakten. De stad zag er afgeemat en smerig uit in deze tijd van het jaar, de stenen dof, de bomen kaal, het gras geel en armetierig.

Rachel rilde en stampte met haar voeten op de grond. Het krieken van de dag, november, en ze kon haar adem zien; dezelfde kleur als de mist die een halve tot een hele meter boven het gras van het recreatieterrein hing. Een special effect uit een horrorfilm, alleen was dit het echte leven, háár leven. Er was geen plek waar ze liever zou zijn.

Het centrum van Manchester lag ver weg aan de horizon, omwikkeld door de bewolking, waar de toren van het Hilton als een lange rechte lijn doorheen brak. Nicks flat was daar ergens. Hij zou nu

op het station zijn, van Piccadilly naar Euston. Hij mocht vandaag het openingspleidooi voor de verdediging houden. Ze moest weer grinniken toen ze zich herinnerde hoe opgetogen hij gisteravond was geweest. Er was niets van te zeggen hoelang hij weg zou blijven. Maar zo was het nou eenmaal. Mijn kei van een advocaat, dacht ze, niet slecht voor een meid uit een achterbuurt.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes toen er een auto naderde, die net buiten de afzetting stopte. Tot de uniformdienst arriveerde en het overnam was het haar taak om ervoor te zorgen dat er niemand binnen de afzetting kwam die er niet thuishoorde. *De plaats delict, ofwel pd, beschermen, bewijsmateriaal veiligstellen en verzamelen.* Eén onbevoegd persoon kon alles verpesten. Rachel was vandaag een waakhond met hersens. Ze had tot dusver alleen de basisinformatie: een dode, blanke man.

Ze zou nergens liever zijn. Hoewel, dat was niet helemaal waar – ze zou liever binnen de afzetting aan het werk zijn dan die vanaf de buitenkant te bewaken. Ze zou ooit liever deel willen uitmaken van een MIT, een Major Incident Team, en moordenaars oppakken. Er was echter geen korte weg om haar doel te bereiken. Ze moest zich opwerken, haar portfolio opbouwen. Ze lag echter goed op schema. Vijf jaar in uniform, nu bijna vijf bij Zedenmisdrijven. Stapstenen, een basis voor het zwaardere werk. Rachel stampte nog eens met haar voeten en zwaaide met haar armen om de doorbloeding weer op gang te brengen. Op momenten als deze maakte ze er gewoon het beste van, alert voor zover dat van haar verlangd werd, maar tussendoor, als niemand de plaats delict betrad of verliet, oefende ze de terminologie. Ze wilde de wet kennen, het strafrecht, door en door, uit-en-ter-na; want iemand die de wet moest handhaven, moest die zelf begrijpen. Ze oefende momenteel doodslag, moord en dood door schuld. Hierna wilde ze namelijk naar Moordzaken. Het was een hele sprong en de rij gegadigden was lang. Ze had gewoon een kans nodig, een opening, en natuurlijk moest ze die eerder zien dan haar concurrenten.

Rachel keek achterom naar de mensen van de TR, de technische recherche, die nog steeds druk bezig waren; de tent stond nu op en

ze beschermden de plaats delict. Ze wilde gaan plassen, maar dat kon nog wel uren duren. Zoiets zetten ze nooit in de functieomschrijving: *kandidaten moeten over aanzienlijke blaascapaciteit beschikken.*

In het dal toeterde een trein die mensen naar hun werk bracht. Het graafschap Greater Manchester, 2,6 miljoen inwoners. Ruim achtduizend man politie, van wie Rachel er een was, de enige baan die ze ooit had gewild. Ze zag de hoofdwegen ook al dichtslibben met forenzen. De vierbaanswegen die verkeer naar de M60 en de M62 leidden. *Doodslag – door... verminderde toerekeningsvatbaarheid, verlies van beheersing, niet met voorbedachten rade...*

Ze zag de nieuwkomer – in beschermend pak, laarzen en met gezichtsmasker en handschoenen – over het gras naar haar toe komen.

‘Agent,’ zei de vrouw, die Rachel nauwelijks een blik waardig keurde en duidelijk onder het politielint door wilde.

‘Legitimatie,’ zei Rachel kortaf en ze blokkeerde de vrouw de doorgang.

De vrouw zuchtte, klopte op haar flanken en stak toen haar hand voor in de wegwerpoverall. ‘Barst!’ riep ze.

Rachel knipperde met haar ogen en wachtte.

‘Inspecteur Gill Murray,’ zei de vrouw, ‘sio.’

Shitshitshit. Inspecteur Gill Murray. De *senior investigative officer*, ofwel de leider van het onderzoek. En Rachel had haar niet eens herkend. Het kwam door het beschermende pak. *Golden girl* Gill. Hoewel het goud wel een beetje doffer was geworden door het gedoe met haar man. Rachel slikte. ‘Ik moet toch echt uw legitimatie zien. “Het beschermen van de plaats delict is een primaire verantwoordelijkheid,” citeerde ze, “geen uitzonderingen”

De inspecteur gooide haar handen in de lucht en riep: ‘Geen uitzonderingen, mevrouw!’

‘Juist, mevrouw.’ Rachel had automatisch een blijk van respect moeten toevoegen, zoals baas, mevrouw of inspecteur. Dat ze dat niet deed, wekte de indruk van insubordinatie. Je wist bij bazen nooit wat ze wilden: de een gaf de voorkeur aan de rang en verder

niets, de ander liet zich door iedereen bij de voornaam noemen. Rachel had al besloten dat ze 'baas' genoemd wilde worden als zij zover was dat ze de baas mocht spelen. Geen mevrouw zoals iemand van lagere adel, een ouwe tang met een tiara.

Gill Murray gooide weer haar handen in de lucht, draaide zich om, eerst de ene kant op, toen de andere, alsof ze een of ander raar robotdانسje deed, en liep toen over het gras weg.

Rachel had gedacht dat ze langer zou zijn, lang en slank zoals Rachel zelf. Murray was echter eerder tener. Zag er goed uit voor haar leeftijd; waarschijnlijk zo'n vijftien jaar ouder dan Rachel. Misschien had ze wat laten verbouwen.

Onder haar jas voelde Rachel het zweet onder haar oksels kriebelen. Ze kan me wat, dacht ze, als ik haar had doorgelaten zonder naar haar ID te vragen, had ik op m'n flikker gekregen van de pd-manager. 'Procedures zijn er niet voor niets,' had de instructeur er tijdens de opleiding ingestampt, 'ze zijn er omdat ze werken. Veel knappere koppen dan jullie zijn jaren bezig geweest om te bepalen hoe we misdrijven waarnemen en aan het licht brengen. Als je het verprutst, een stap overslaat of een kortere weg probeert te nemen, komt de dader er negen van de tien keer ongestraft mee weg. Dus doe het. Doe het zoals het gedaan moet worden. Doe het juist.'

De inspecteur kwam terug, haar mond tot een smalle streep samengeknepen, en stak Rachel een sleutelkoord met haar politielegitimatiebewijs toe. Geverfde nagels, zag Rachel, rode klauwen. De vrouw had iets van een vogel. Een havik; aantrekkelijk, messcherpe jukbeenderen, maar beslist een havik.

'Inspecteur Gill Murray,' zei de vrouw, die haar fel aankeek. Of een reptiel, dacht Rachel, hagedis, velociraptor.

'Dank u,' zei Rachel. Ze trok een van haar thermohandschoenen uit en maakte een aantekening in het logboek.

'En jouw naam, agent?' zei Gill Murray bruske terwijl ze met snelle bewegingen haar wegwerphandschoenen aantrok.

Rachel ademde diep in. O god, nou ben ik de sigaar. Gaat ze me nou rapporteren omdat ik... mijn werk heb gedaan? 'Rechercheur Rachel Bailey.'

‘Van...?’ Haar neus opgetrokken, alsof Rachel iets was wat ze onder haar schoen had aangetroffen. ‘Zedenmisdriven, baas.’

‘Je chef?’

‘John Sutton.’ Veelvraat Sutton.

‘Juist,’ zei de inspecteur met een scherp rukje van haar hoofd en toen stapte ze de plaats delict op.

Rachel deed haar handschoenen weer aan; haar vingertoppen deden nu al pijn van de kou. Nu wilde ze een sigaret; een sigaret, plassen en een boterham met gebakken eieren en spek. En een gat in de grond om in weg te kruipen terwijl sio Murray een passende straf voor haar bedacht.

Ze hadden gezegd dat er niemand meer superieur was, dacht Rachel; wel senior, hoger in rang, maar niet superieur. Dat weerspiegelde een democratischer politiemacht. Je hoorde trouwens ook geen politiemacht meer te zeggen – te veel associaties met politiegeweld, dode arrestanten, Mobiele Eenheid. Het was tegenwoordig een dienst in plaats van een macht. Alleen leek het erop dat ze Gill Murray waren vergeten te vertellen dat ze niet meer superieur was; ze behandelde Rachel als een kind dat op school in haar broek had geplast. Het kan me niet schelen, dacht Rachel, ze kan me wat, Godzilla. Maar het kon haar natuurlijk wel schelen, heel veel zelfs, want Gill Murray was... nou ja, ze was de vrouw die Rachel ooit wilde zijn. Degene die Rachel in het nieuws volgde, van wie iedereen zei dat ze een voortreffelijk rechercheur, een briljant strateeg en een charismatisch leider was. Pienter en vooruitdenkend. Degene die zonder er zelf maar een krasje aan over te houden door het glazen plafond was gebroken, en de ladder niet achter zich omhoog had getrokken. Rachel had ervan gedroomd haar te ontmoeten, met haar te werken. Maar nu? Ze schudde geïrriteerd haar hoofd en stampte met haar voeten. De wolken werden zwaar en donker als leisteen en verduisterden de horizon. Sneeuw op komst. Een knul op een fiets reed rondjes net buiten de afzetting, keek haar even aan, spuugde toen op de grond en fietste weg.

Idioot, dacht Rachel. *Infanticide... het door een bewuste daad of door veronachtzaming doden van een kind onder twaalf maanden...*

Het telefoontje kwam drie weken later. Rachel was met de papierwinkel voor een hoorzitting wegens openbare schennis bezig. Ze was verkouden en had het gevoel dat alle holtes in haar schedel vol lijm zaten, en haar keel vol zand. Ze was toch komen werken. Ze nam nooit een dag vrij, want ze wilde niets mislopen.

Haar telefoon ging en ze nam op. ‘Rechercheur Bailey.’ Ze keek op de klok en hield haar pen in de aanslag boven haar notitieblok.

‘Rachel – met Gill Murray.’ Kortaf, bazig.

Rachel wachtte op de klap. Tekende een galg in haar notitieblok.

‘Ik wil je in mijn team, maandag over een week, Chadderton. De dienst begint om acht uur.’

2

‘Rachel Bailey.’

Ze sprak het uit als een dreigement, dacht Janet, terwijl ze de vrouw bestudeerde die haar tas op het bureau tegenover dat van haar neergooide en rondkeek alsof ze ontevreden was over wat ze zag.

‘Rechercheur,’ voegde Rachel Bailey eraan toe en toen de boodschap was overgebracht knikte ze en ging ze zitten.

‘Janet Scott,’ zei Janet.

‘Ja, ze zei dat ze me bij jou wou zetten.’

O, heerlijk. Janet keek haar open en vriendelijk aan, maar vroeg zich ondertussen af waar Gill in godsnaam mee bezig was. Ze zaten al met Kevin opgescheept, een sul die sullige dingen deed; een gunst jegens Gills vriendin bij een van de andere teams. En nu kwam ze weer met een of andere arrogante meid met een half spottende grijns op haar gezicht die knap genoeg was om modellenwerk of lapdances te gaan doen, en dumpte die bij Janet.

Janet keek weer naar haar monitor, controleerde haar e-mail, vinkte afgehandelde taken af en ging aan de slag met wat nog gedaan moest worden.

‘En... zit je hier al lang?’ vroeg Rachel Bailey.

Janet moest denken aan de vragen vroeger op het schoolplein: *Hoe heet jij, waar woon je?* Uiterlijk stoer, maar achter die façade gierende zenuwen.

‘Dertien jaar, vijfentwintig bij de politie.’

Rachel verstarde en keek haar aan. ‘Serieus?’

Waarom zou ik liegen? ‘Ja.’

‘Nooit hogerop gewild?’ vroeg Rachel.

‘Nee.’

Rachel schudde haar hoofd. Wat zielig.

Het kon Janet niet schelen. Ze wist dat ze goed was in haar werk. Ze had een hele lading cursussen gedaan en had alle certificaten om het te bewijzen. Ze had absoluut geen belangstelling om hogerop te klimmen. Waarvoor? Maagzweren, politiek en nog meer druk? Promotie leidde je weg van het echte werk, van de praktijk, de persoonlijke, directe, stinkende realiteit van het oppakken van moordenaars. Gill Murray kreeg niet eens meer de kans een verdachte of een getuige te ondervragen. Ze ging naar de plaats delict en de autopsie en coördineerde vervolgens elk onderzoek, leidde haar team, dacht aan achterdeurtjes, implicaties en complicaties. Beoordeelde het bewijs dat ze haar leverden: Was het solide genoeg voor het OM? Zou het overeind blijven in de rechtbank voor strafzaken? Tijdens een hoger beroep, bij het Europese hof? Dat sprak Janet allemaal niet aan. Ze wilde oog in oog staan met de mensen die het hadden gedaan, de mensen die hadden gezien wat er was gebeurd. Hen aan de praat zien te krijgen.

‘Niet lang meer te gaan tot je pensioen, dan,’ merkte Rachel op, die Janet als mevrouw Doorsnee zag, die haar tijd uitzat. Het meisje klikte met haar muis, keek naar haar monitor. ‘Kinderen?’ vroeg ze.

‘Twee,’ zei Janet, met een ietwat sombere echo. Ze liet zich door de nieuwkomer met genoegen in een hokje stoppen: werkende moeder, op beide fronten niet echt toegewijd, nooit promotie gewild, niet de aandrang, de visie, de hersens ervoor. Middelmatig. Gewoon wachtend op haar pensioen. Schiet me maar lek.

Het meisje schonk haar een meewarige blik, verloor toen haar belangstelling, draaide zich in haar stoel om en keek nog eens het vertrek rond. Nog niemand anders aanwezig. Kwart voor acht. Ze zuchtte, pakte haar haren – glanzend bruin en met een beetje slag erin (een effect waar Janets oudste dochter Elise een hele ochtend voor nodig zou hebben) – op haar achterhoofd bijeen en liet ze weer vallen.

‘En jij?’ Janet bleef beleefd.

‘Hemel nee. Het moederschap is niks voor mij.’

Ze klonk bijna als een tiener met die ingestudeerde verachting, maar Janet schatte haar op ongeveer eind twintig. ‘Waar zat je hiervoor?’ vroeg ze nog net niet knarsetandend.

‘Zedenmisdrijven, bij Sutton,’ zei Rachel.

‘John Sutton?’

Rachel knikte en keek op haar horloge. ‘Ik moet een sigaret hebben. Is er ergens...’ Ze draaide haar vinger in de lucht, vragend waar ze heen kon.

Janet speelde met het idee haar de verkeerde kant op te sturen, maar alleen omdat ze haar zo irriteerde. Zo kleingeestig was ze echter niet. ‘De gang door, de trap af, de zijdeur op de benedenverdieping.’

Rachel graaide haar tas van het bureau en stond op.

Janet keek haar na, ademde in, liet haar schouders zakken en keerde terug naar haar inbox.

Hun kantoor was een open ruimte, niet groot, de bureaus twee aan twee tegen elkaar, elk met een computer en een telefoon. Er was een grotere vergaderkamer naast, die ze voor briefings gebruikten. Gill had een kamer voor zichzelf, ruim twee passen van Janets bureau vandaan. Je kon haar meestal gewoon zien zitten door de glazen scheidingswand, tenzij ze de jaloezieën dichtdeed. Het was geen goed teken als de jaloezieën dichtgingen. De leden van het team probeerden hun werk dan stiller te doen en wachtten af wie er de wind van voren zou krijgen.

Gill kwam voor de anderen binnen en omdat Rachel nog weg was voor haar nicotineshot stapte Janet meteen Gills kantoor binnen.

De inspecteur had nauwelijks haar jas uit toen Janet vroeg: ‘Waarom ik?’

Gill keek haar aan, haar hoofd een beetje schuin. ‘Dat is een interessante filosofische vraag, meid, maar je zult me toch iets meer m-’

‘Rachel Bailey.’

‘Is ze hier?’ Gill straalde.

‘Ik wil haar niet,’ zei Janet.

‘En de reden?’

‘Ik heb thuis al een tiener en haar zus is constant in de contrami-

ne, daar heb ik op mijn werk geen zin in. Waarom zet je haar bij mij? Zet haar maar bij Mitch.'

'Wat heeft ze je misdaan?' Gill verschoof wat papieren op haar bureau en liet zich op haar stoel zakken. 'Ze is pas vijf minuten hier.'

'Dat zijn er vijf te lang. Wie heeft haar gestuurd?'

'Ik heb haar gekozen.'

'Je hebt haar gekozen,' zei Janet vol ontzetting. 'Kun je dat niet ongedaan maken?'

'Ze is een beetje onbehouden,' gaf Gill toe.

'Verdraaid onbehouden,' zei Janet. Een pitbullteef, dacht ze, maar dat leek wat overdreven. Onbeschoft. 'Geef haar aan Pete of Lee, of wie dan ook.'

Gill pakte haar bril uit de brillendoos, legde hem neer, keek Janet even aan en sloeg toen met haar handpalmen op haar bureaublad. 'Ze blijft bij jou. Zo wil ik het.'

'Gill.' Janet kreunde.

'Einde discussie.' Gill stak haar handen op ten teken dat ze waren uitgepraat.

'Zes weken,' probeerde Janet nog. 'Als ik er dan nog steeds zo over denk –'

'We zullen zien.'

'We zullen zien!' zei Janet spottend. 'We zullen zien? Dat zeg ik ook tegen mijn dochters: "We zullen zien." Het betekent meestal: *nee, maar ik heb nu geen puf om erover in discussie te gaan.*

'Je zult een goede invloed op haar hebben.' Gill zette haar bril op en begon bestanden op haar computer te openen.

'Klinkt als een parasitaire relatie,' zei Janet.

'Symbiotisch – ze zal wat leven in de brouwerij brengen, de boel minder stoffig maken.'

'Wat zeg je?' Bedoelde Gill dat ze ingekakt was?

Op dat moment kwam Rachel weer de teamruimte binnen. Ze leek afwezig, maar zette een ander gezicht op en rechtte haar schouders zodra ze Gill zag.

'Welkom,' riep Gill vanuit haar kantoor en ze zwaaide, maar stond niet op. 'Teambespreking over tien minuten. Daarna instructie.'

Rachel knikte. ‘Geweldig.’ Ze ging weer aan haar bureau zitten.

Janet wachtte nog twee tellen, maar Gill was al verdiept in de informatie op haar beeldscherm en wees naar de deur. Ingerukt.

Toen Janet ging zitten, boog Rachel zich naar haar toe en fluisterde: ‘Wat is ze voor iemand? Een beetje een draak?’ Daarbij draaide ze haar ogen omhoog om aan te geven dat ze Gill in het kantoor achter haar bedoelde.

‘Gill?’ Janet kwam dichterbij, haar ogen tot spleetjes geknepen, alsof ze haar een geheim wilde verklappen. ‘Ze is verdomd briljant!’

Lees verder in *Doorgeslagen*